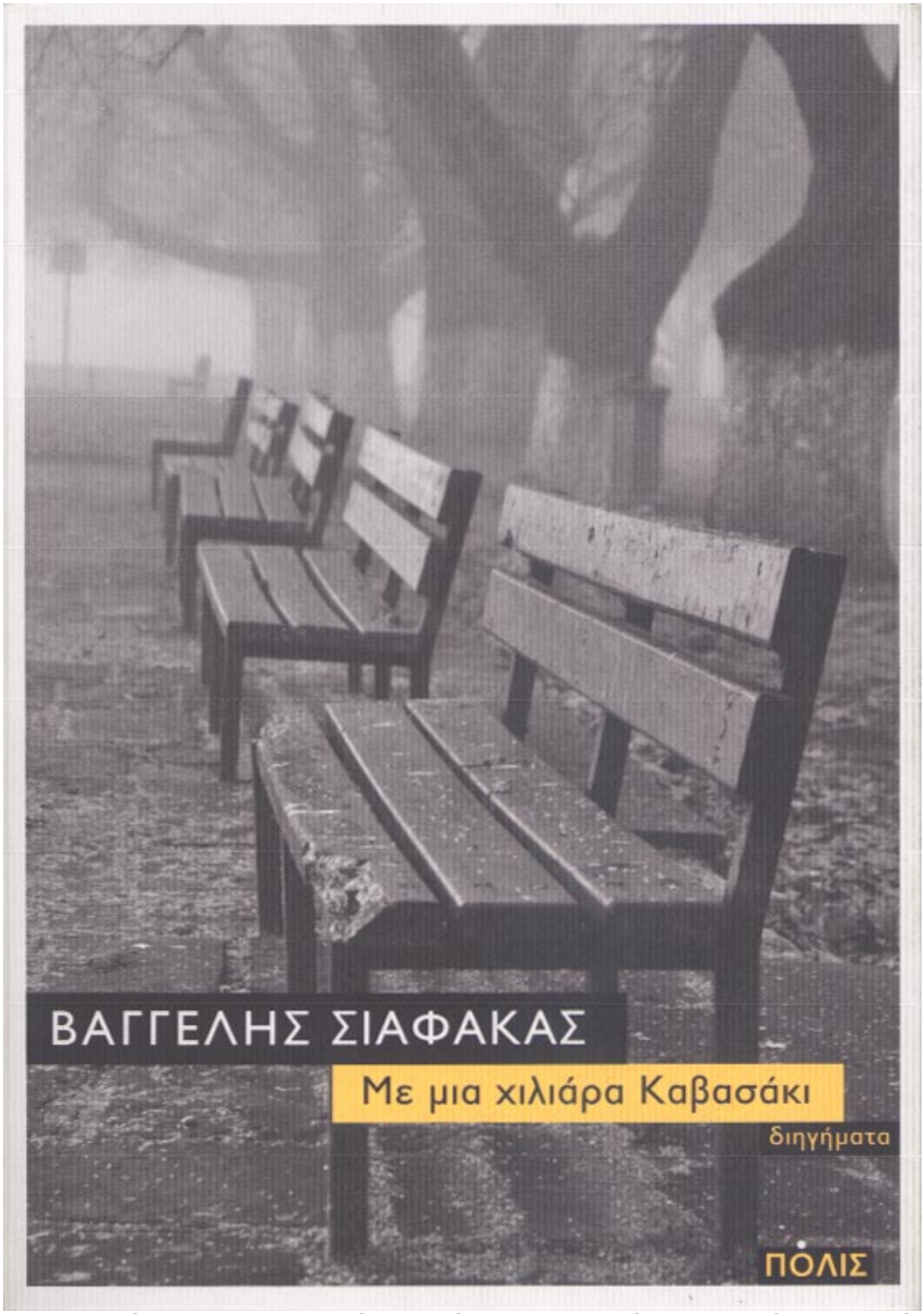

Με στοιχεία αυτοβιογραφικά, τον δέοντα σεβασμό στον Δημήτρη Χατζή και τον Νίκο Χουλιάρα, την νοσταλγία για τον τόπο του και τα νιάτα του, αλλά με

παρούσες και τις ελπίδες, για να μην πούμε την βεβαιότητα, για κάποιο πολιτικό - κοινωνικό συμμάζεμα. Τότε, βέβαια, σε μια άλλη εποχή.

Αυτά είναι εν ολίγοις τα συστατικά του βιβλίου του Β.Σ. με τίτλο: «Με μια χιλιάρα Καβασάκι» και με αυτά στήνει το σκηνικό του και μας προσφέρει τα πρώτα του δεκαοκτώ διηγήματα.

Γεννημένος πριν 65 χρόνια στα Γιάννενα, ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές στη Ζωσιμαία Σχολή.

Έτσι, οι αρχές της δεκαετίας του '70 και η δικτατορία τον πετυχαίνει στην Φλωρεντία, όπου σπούδασε Αρχιτεκτονική. Εκεί οργανώθηκε στο «Ρήγα», διατελώντας και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της οργάνωσης, έως το 1977. Τότε, εγκατέλειψε την ενεργό πολιτική δράση, όχι όμως και τις απόψεις του για την ανανεωτική ευρωπαϊκή Αριστερά.

Επαγγελματικά, τον κέρδισε η δημοσιογραφία. «Αυγή», «Αθήνα 9.84», «MEGA», «ΑΝΤ1» «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», «ΑΠΕ» ήταν η πορεία.

Έρχεται λοιπόν με ένα νοσταλγικό τόνο, με μια τρυφερή ματιά και ανακατεύει το παρελθόν. Μας περιγράφει την αστικοποίηση, μας περιδιαβαίνει στις δοξασίες, τον συντηρητισμό, την υποκρισία, τις δεισιδαιμονίες μιας μακρινής για όσους δεν την έζησαν εποχή, αλλά όχι και τόσο ξεχασμένης για όσους την έζησαν. Τότε *«που οι χωριάτες είχαν γίνει νοικοκυραίοι»*

Από κοντά και το ερωτικό στοιχείο, έντονο, πάντα έντονο και συχνά, συχνότατα καταπιεσμένο, σε εκείνο το σκαλοπάτι του χρόνου, που αναμφίβολα, διαμόρφωσε ζωές, έπλασε χαρακτήρες, έβαλε ανθρώπους στο περιθώριο. Συνθήκες και γεγονότα, που ακόμα και ξεχασμένα ή θαμμένα στο παρελθόν, έχουν αφήσει τα ίχνη τους πάνω μας.

Οι τέχνες, όπως ο κινηματογράφος, έχει και αυτός την αναφορά του, είτε στο παιδικό επίπεδο μιας λάθρας παρακολούθησης με όποια υπό διαμόρφωση μαγεία, είτε σε μια ώριμη, συνειδητή καλλιτεχνική ανησυχία. Επίσης και ο αθλητισμός, όπως το ποδόσφαιρο, και οι σημειώσεις για τον Αίαντα της Ηπείρου, για εποχές όπου μια επαρχιακή ομάδα, είτε με τα αποτελέσματα, είτε με το όμορφο παιχνίδι της, τροφοδοτούσε με περηφάνια την περιφέρεια.

Ασφαλώς και η πολιτική. Όπου πολιτική ίσον Αριστερά βέβαια. Που την αντιμετωπίζει ως πλατφόρμα ελπίδα, ως δυναμική που θα άλλαζε τα πάντα, κάτι σαν *«το ιστορικό προτσές (που) δεν ανατρέπεται».*
Εκεί λοιπόν δομεί το όνειρο με συμπεράσματα και τσιτάτα που πολλοί πίστεψαν, πολλοί γοητεύτηκαν και πολλοί λησμόνησαν. Του τύπου:

«..ο σοσιαλισμός θα κτίζεται καθημερινά»,
ή
«οι πολίτες για παίρνουν τμήματα εξουσίας που κρατάει το καπιταλιστικό κράτος»,
αλλά και αμφισβητήσεις για τις «ενοχές
μιας ηθικοπλαστικής συντηριτικής Αριστεράς»

Όλα αυτά τα υλικά ο Β.Σ. τα επεξεργάζεται με το πληκτρολόγιό του, πλέκει τις ιστορίες του, εμφανίζει τους ήρωές του, ακροβατεί ανάμεσα στα πεπραγμένα και το φανταστικό και το κάνει πολύ καλά. Και εμείς που το διαβάσαμε ακόμα καλύτερα.